

Всешведський конкурс імені Василя Стефаника

6 березня – 14 травня 2026 року

🌐 stefanyk.supportforukraine.se

✉ stefanyk@supportforukraine.se

III місце

Новела "Найдорогоцінніший спогад"

Автор: Нікіта Третьяк

8 клас, Nivrenaskolan, с. Квісслебю

Цей твір узяв участь у Всешведському конкурсі імені Василя Стефаника. Текст можна використовувати лише з ознайомчою або освітньою метою. **Будь-яке копіювання повністю або частково без згоди автора суворо заборонене.**

Detta verk deltog i Sveriges ungdomstävling i prosa tillägnad Vasyl Stefanyks arv. Texten får endast användas i utbildnings- eller informationssyfte. **All kopiering av hela eller delar av texten utan författarens tillstånd är strängt förbjuden.**

Найдорогоцінніший спогад

“Привіт, майбутній Я!

Якщо чесно всередині мене бушує величезна буря цікавості, що розриває мої груди і утворює запитання на яке я на превеликий жаль не отримаю відповіді: «А як там у вас у майбутньому?» Ех, залишається тільки фантазувати. Мріяти, не знаючи як воно насправді. Наприклад, я уявляю, що ти живеш в великому місті, яке вранці вкривається жовтим, світлим та теплим сонячним промінням, що заходить до кожного крихітного, але прозорого віконця, вітає всіх людей з новим, сонячним днем. А коли сонце заходить за обрій, забираючи всі свої гарячі промені з собою, цей мегаполіс спалахує від яскравих різнокольорових вогнів під місячним сяйвом та мільйонами таких далеких зірок на небі, які утворюють недосяжні розумом гігантські, іноді чудернацькі сузір'я. Також, я уявляю пшеничне поле на околиці того міста. Кожен колосок пшениці настільки багряно-жовтий, що іноді здається, що саме сонце вирішило впасти на землю. А далі за полем, якому ні кінця, ні краю, стоїть зелений хвойний ліс, прямо як у Погорілівці, що на Сумщині. Пам'ятаєш? Сподіваюся, воно так і є.

Також я сподіваюсь, що ти в майбутньому отримав гарні оцінки для вступу в університет. Хоч я і знаю, як це дивно звучить від самого себе, але у всякому разі знання – це те, що знадобиться завжди, в якому віці ти б не був. Я вірю, що ти все-таки обрав музику. Адже немає нічого прекраснішого за звуків гітари. Можеш подякувати мені, що я тобі здобув балів для вступу у гімназію. Я ще досі пам'ятаю, як ми мріяли зробити свій гурт. Ти на електрогітарі, Дмитро на акустиці, Крістіна на барабанах і Толік на басу. І я впевнений, що ви об'їхали Європу, а може і весь світ і маєте мільйони фанатів, як найпопулярніший гурт у світі. Хоч я розумію, що це просто мрії, які, можливо, ніколи не здійсняться, проте, я не знаю як там в майбутньому. Залишається тільки сподіватися. І ще, на майбутнє, просто пам'ятай: «Не забудь медіатора перед грою».

Одне з найголовніших питань – це країна проживання. Хоч я не можу хоча б трішечки заглянути у те майбутнє, але я точно знаю, що ти у своїй країні і живеш під вільним синім безкраїм небом. Зараз я дуже сумую за тим дитинством, що було тоді. Як зараз пам'ятаю нашу вулицю. Маленька, дрібненька, але така життєрадісна. Як весело було там грати у квача, футбол, хованки. А пам'ятаєш, як ми у баскетбол грали? Закидаючи м'яч у подвір'я сусіду, а потім влаштовували справжнє змагання з того, хто швидше дістане м'яч. А пам'ятаєш «бейблейди»? Ті самі маленькі дзиги,

з популярного мультика. Досі пам'ятаю, як всією вулицею до Максима йшли грати з ними. Ну, точніше, програвати, але то такий собі “Побічний ефект”. Головне, що нам усім було весело! Хоч і недовго. Багато сімей поїхали через роботу... А потім і ми через війну. Але я впевнений, що зараз ти в Україні, на мирній, безкрай, родючій землі, яку тепер знає весь світ, і ти можеш нею пишатись.

І зараз я хочу перейти до останньої теми. Любов. Як же складно про це говорити та питати, але у всякому разі я не отримаю відповіді. Та й це набагато краще, ніж знати! Бо можна пофантазувати. Мрії найголовніше в моєму житті, навіть якщо вони нереальні, навіть якщо шанс на них такий малий, що він менший, ніж найкрихітніша комаха у світі. Але завжди є надія, тому я вірю, що ти знайшов “ту саму”. Знаю, життя — це не проста штука. Воно може бути жорстоким і несправедливим в своїй грі випробувань, але тих, хто не здався, хто йшов до кінця, хто працював, не покладаючи рук, воно нагороджує їх. Тому в мене немає сумніву, що й той, хто зараз читає це, пишається тим, хто він зараз. Я сподіваюсь, що цей Я, який є зараз пишається тим Я, який читає це в майбутньому. Пам'ятай себе минулого, не забувай про мене!

Я думаю, це все, що я тобі хотів тобі розповісти, тому надіюсь, ми скоро побачимося. Вперед у майбутнє!”

“Вперед у майбутнє! Досі не можу повірити, що я серйозно написав це у кінці свого листа самому собі!” – пробурмотів Семен сам до себе. На його очах проступили солоні, як море, сльози. І невдовзі він заплакав, сидячи на своєму старому дитячому ліжку. Наш головний герой промовив про себе “яким же я був мрійником, завжди був впевнений у світлому майбутньому. Я все-таки не помилився.”

Те ліжко, на якому він сидів, знаходилося в маленькій кімнаті старого дому, в якому раніше бурлило життя, були чутні новини зранку і добрі фільми теплими вечорами. Де готувався мамин борщ, де жили покоління, де планувався ремонт, який наполовину був завершений, де була батьківська ласка і любов. Будинок, той стояв на тій самій вулиці, де немов річкою лилися історії та жарти, де головний герой, будучи малим, грав у баскетбол і грав на гітарі. Так, його мрія, яка була настільки бажана, здійснилася. Він забув написати її у листі. Ця мрія складалася лише з трьох простих слів: “Побувати у минулому”. Дім, у якому він зараз сидить, вулиця, де стоїть цей дім, і той лист, який він написав, сидячи біля вікна у далекому дитинстві, неначе телепортували його у минуле і повернули йому найголовніше. Спогади. Хоч головний герой вже не повернеться до свого маленького міста, десь

на Сумщині, він назавжди запам'ятає його, як і свою кімнату. На стінах кімнати з дитинства його висіли три золоті грамоти. Перша - за хороше навчання та завершення гімназії. Друга — за найшвидшу гру на гітарі. І третя, найголовніша. Гітарист України номер один. У одному з кутків стояла його перша гітара, з якої все почалося. Він досі пам'ятатиме, як сильно билось його серце, коли його запросили виступити перед всією школою та зіграти прощальну пісню з найгарнішою з всіх дівчат. І ось, сидючи на своєму ліжку, він витирає сльози і починає збиратись. Він забирає свої речі. Грамоти, гітара, старі фотографії, які стояли на підвіконні та вже пожовклі від старості. "О, а ось це моя улюблена, сказав наш головний герой, подивившись на одну з найстаріших картинок. Аж досі пам'ятаю те саме море, яке я так любив у своєму дитинстві. Завжди, де працювало правило п'яти хвилин у воді. Але, як то в добре тоді було. Ще й навіть бабуся жива на цій фотографії. Хоч вона завжди казала, що не хоче фотографуватися, але як добре, що ми її тоді сфотографували."

Аж раптом на його телефон прийшло повідомлення. Він подивився та прочитав його. "Ти вже скоро? У нас потяг через 30 хвилин! Я хвилююся, що ми не встигнемо. Вже таки, твій перший тур." "Завжди вона кудись поспішає." - Промовив він про себе. "Скоро буду, відповів головний герой. Залишилася тільки одна річ, яку мені треба забрати." Та людина, якій він відповів, була записана в його телефоні як кохана.

Щоб забрати останню річ, він пішов на кухню."Ех, як я пам'ятаю, як я тут бігав, як мене тут сфотографувала мама, коли я був ще настільки маленький, що доріс тільки до столика. Але навіть так я пам'ятаю цю погану підлогу, яка завжди скріпила під моїми ногами. Так, ну що ж, повернутися спиною до столу, зробити три маленьких кроки вперед, повернутися спиною в напрямку дверей, пройти три кроки вліво..." Походивши ще трохи по тому старому маршруту, який він придумав дуже давно колись у минулому головний герой знайшов ту саму дощечку, під якою була коробка. Вона була доволі тяжка, бо там лежало щось, що нагадувало йому про найдорогоцінніший спогад його дитинства. Такого тихого, веселого та безтурботного. Але, чесно кажучи, я не знаю, що там було. Та в усякому разі це було настільки важливо для головного героя, що він приїхав сюди якраз заради цієї коробки.

"Що ж, я хоч і знаю що шанс повернутися сюди дуже маленький... Кажучи це, головний герой потягнув рукою у кишеню та дістав монетку, на якій був напис 50 копійок. "Але я буду мріяти побувати тут ще раз!" Сказавши, напевно, його останні

слова на цій вулиці, він кинув монетку, яка, немов пташка, злетіла у повітря, але все-таки впала на землю орлом до гори, що означало, що він обов'язково сюди повернеться.